

For det første har Rigspolitichefen ikke stillet politifolkene skattelempelse i udsigt. I den kollektive aftale om de udsendte politifolks ansættelsesvilkår under tjenesten i udlandet fremgår det således, at udover sædvanlig løn oppebæres et *skattepligtigt* udetillæg på 11.000 kr. pr. måned.

For det andet er der så modstridende oplysninger om Udenrigsministeriets briefing den 28. juli 1999 af Kosovo-politifolkene, at det ikke er muligt at fastslå, hvad der rent faktisk passerede. Kammeradvokaten understreger dog, at Udenrigsministeriets telefax med en standard-skrivelse til de lokale skattemyndigheder ikke i sig selv har kunnet skabe en berettiget forventning om skattefrihed hos politifolkene.

Standardskrivelsen vedrører Udenrigsministeriets egne IHB- udsendte (Udenrigsministeriets Internationale Humanitære Beredskab), der efter sin ordlyd klart afviger fra de vilkår, som er gældende for de udsendte politifolk.

For det tredje er det fast retspraksis, at skattemyndighedernes tilkendegivelser bl.a. i forbindelse med forskudsregistreringen ikke i almindelighed kan danne grundlag for en retsbeskyttet forventning. Det følger af, at den kommunale ligningsmyndigheds afgørelser kan omgøres i kraft af de overordnede myndigheders revisionsbeføjelser.

Kammeradvokaten har ligeledes undersøgt, om der fra myndighedernes side har været udvist en ansvarspådragende adfærd.

For så vidt angår Udenrigsministeriet, fremstår det ikke klart, om ministeriet har udvist en adfærd, som har været egnet til at skabe en berettiget forventning om skattefrihed hos de udsendte politifolk. Selve udleveringen af standardskrivelsen finder Kammeradvokaten dog ikke er ansvarspådragende.

Derimod vurderer Kammeradvokaten, at der er tale om en klar fejl, når visse lokale ligningsmyndigheder har lagt til grund, at der kan ske lempelse efter ligningslovens § 33 A.

Under alle omstændigheder forudsætter et eventuelt erstatningsansvar, at der er tale om en adfærd, som har været motiverende for de pågældende politifolks beslutning om at lade sig udsende.

Endvidere skal politifolkene have lidt et økonomisk tab. Det kan i den forbindelse nævnes, at domstolene ikke anerkender erstatningskrav, der udelukkende støttes på »skuffede forventninger«. At der skal betales skat af lønnen i strid med en eventuel forventning om skattefrihed,

er derfor i sig selv ikke et udtryk for, at der er lidt et tab. Umiddelbart forekommer det derfor sandsynligt, at denne betingelse under alle omstændigheder ikke er opfyldt i den foreliggende sag.

Spm. nr. S 1963

Til socialministeren (15/3 2000) af:

Tom Behnke (FRI):

»Hvad er årsagen til, at 282 færøske fiskere, der i 1992 var berettiget til erstatning efter lov om erstatning til besættelsestidens ofre, i dag er blevet til ca. 1.000 berettigede?«

Begrundelse

Da loven blev vedtaget i 1992, stillede spørgeren spørgsmål ved antallet af berettigede og ønskede i den forbindelse en garanti for, at tallet ikke blev større. Dengang blev der ikke givet noget tilsagn, og i dag er de oprindeligt budgetterede 282 fiskere blevet til ca. 1.000 fiskere, som får erstatning efter loven om erstatning til besættelsestidens ofre.

Set i lyset af, at det er mange år siden, burde antallet være faldende, men der er sket det stik modsatte. Der må således være en forklaring på, at tallet er steget så markant. En forklaring kan være, at loven fortolkes så lempeligt, at stort set alle fiskere på Færøerne får erstatning, selv om de måske ikke er berettiget til det.

Svar (24/3 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen): Ved behandlingen af lovforslaget om erstatning til færøske fiskere i 1992 forelå der ingen sikre oplysninger om, hvor mange færøske fiskere, som ville være omfattet af bestemmelsen.

Af Socialudvalgets betænkning af 12. juni 1992 til lovforslaget fremgår, at Færøernes Landsstyre vurderede, at antallet af berettigede ikke ville være meget over 282 personer.

Arbejdsskadestyrelsen har oplyst følgende tal over løbende udbetalinger til Færøerne fra 1992 - 31. marts 2000: